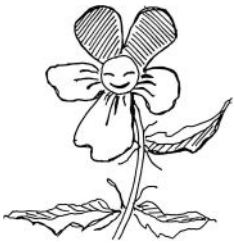

Trettioal

I

När regnet har upphört
klev vi ut på lindan
bakom Storan Anders' snickarbod

Klövern full av Natt och Dag!
Nyttvagna ansikten violetta kragar!

Vi vadade lyckliga ut
och samlade stora fång
och glömde tiden

Med plötsligt
tog havet slut vid en okänd kust
– det var Sar Kerstins gård

Satt hon där inne mild och grå
i gungstolens frid bland lysande pelargoner?

Det tordes vi inte ta reda på,
vi var blyga i främmande land.
Vi styrde mot hemmet med Natt och Dag
och satte dem alla i vatten.

II

Trösken sjunger i skymningen

Tonen stiger och sjunker med asparnas brus
Svarta skuggor dansar under ensliga lampor
Agnarna skiljs från vetet, säckarna fylls och vägs

Min bror Olof och jag blir också vägda i Storans lada
på stora vågen med stränga vikter av järn
jag vägde arton, han två kilo mer, han hör nog till vetet.

Trösken sjunger i skymningen
entonigt sången utan slut.

Då går jag in till Storan Mor som står och steker ägg.
Och pannan fräser så att trösken inte hörs – det luktar gott.
Och Storan Mor tar fram en tallrik, jag får smaka.
Nog står väl hösten där på farstubron, men dörrn till Storans kök
kan den då inte öppna.

Sollerön

Här dallrar ljuset fjärlsvitt
och pudrar bergen dimblå

Och tiden ligger sänkt i dvala
under törnrosbusken.

Jag håller vakt i skuggan
på behörigt avstånd

halvt dold av almens
stam och lövverk

och svärdet ligger vasst
och ännu vått av daggen vid min sida.

Men mycket snabbt
är middagstidens silverflor utplånat.

Det finaste, det lättaste
Den skira rosendoft

förenar sig med stenens torra värme
och bevaras där.

En murken träbit gömd i gräset
- var det den bänk de satt på?

Hit kom de gående på stigen
i senajunikvällar

och deras sorg fick gyllne segel
som solen moderligt drev in mot bergen

*Kerstin Rönnqvist
(Präst Kisti)*